

O Credință Necesară

Text biblic: Evrei 1:1-8;13-16

Versetul de aur

Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd. Evrei 11:1

Introducere

Comentariile mai vechi despre Cartea Evrei se concentrează la un set limitat de întrebări cu privire la autor, destinatarii mesajului, și dacă ar trebui să fie considerată parte din Biblie. De exemplu, un bine cunoscut comentariu publicat în 1876 a adus un argument extins pentru autorul apostolei lui Pavel, poziție deținută de aproape nimeni altul în zilele noastre. Autorul a afirmat cu încredere că scrisoarea a fost adresată Evreilor convertiți la creștinism în Palestina. În cele din urmă, scriitorul a susținut includerea cărții în Biblie pe patru baze: ea (1) a fost scrisă de Pavel, (2) a fost citată ca Scriptură, (3) se găsește în cele mai vechi versiuni ale Bibliei și (4) prezintă caracteristici pentru o astfel de incluziune (și anume, învățătura sa este în armonie cu restul Scripturii).

Odată cu trecerea unui secol și jumătate de la publicarea comentariului respectiv, putem afirma că știm nici mai mult și mai puțin despre trecutul cărții Evrei decât am știut atunci. Comentariile moderne reflectă bogăția de cunoștințe pe care o avem acum despre mediul cultural, filosofic și religios Evreiesc și Grecesc în care a fost scrisă scrisoarea. Toate acestea ne îmbunătățesc înțelegerea scrisorii, dar nu ne dă un răspuns la unele dintre cele mai elementare întrebări pe care le avem încă. Principala întrebare dintre acestea este întrebarea cine a scris-o.

Chiar dacă nu este specificat niciun autor, o mai bună înțelegere a contextelor menționate mai sus și a abilității retorice care stă la baza compoziției scrisorii ne spune multe despre autor. Persoana a fost educată, pe baza calității scrierii grecești. Autorul cunoștea și cultura și filozofia greacă, interacționând atât în argumentare, cât și în exemple.

Deși Evrei 11 este adesea tratat ca o unitate independentă a Scripturii, este important să reținem că scriitorul scrisorii se îndreaptă spre ea până la atingerea ei. Deși nu le acoperim în lecția de astăzi, temele credinței și îndelunga răbdare, abordate în Evrei 10: 35–39, oferă punctul de lansare pentru discuția despre credință în capitolul 11. Putem vedea autorul folosind ideea credinței descrisă încă din capitolele 3 și 4.

Contextul lecției

I. Semnificația Credinței (Evrei 11:1-3)

A. Lucruri nădăjduite care nu se văd (v 1-2)

Expresia încredere neclintită în lucrurile care nu se văd ne amintește de centralitatea speranței în argumentul general al acestei scrisori (Evrei 6: 16-20). De altfel, ne amintește de modul în care credința și speranța sunt legate în Noul Testament (1 Corinteni 13:13; Galateni 5: 5; Coloseni 1: 5, 23). Fraza "lucrurile care nu se văd", ne aduce în minte distincția filozofică Platoniană despre vizibil și invizibil, material și spiritual. În această linie de gândire, acele lucruri care sunt invizibile sunt mai reale și sunt de fapt perfecționate, în timp ce obiectele fizice sunt doar umbre ale lucrurilor reale. Cuvântul încredere, la rândul său, pare cel mai bine înțeles ca „dovadă” sau chiar „convingere”. Nu putem merge nicăieri altundeva în Noul Testament pentru a susține această concluzie, deoarece cuvântul grecesc apare doar aici. Cu alte cuvinte, credința strămoșilor a fost și marmoră și adevărită. Cel care a făcut adevărită a fost Dumnezeu. Adică, Dumnezeu este cel care i-a lăudat în timp ce a văzut credințioșia strămoșilor noștri spirituali. El este cel care le-a confirmat credința în realități pe care nu le-au putut vedea.

B. Lucrurile Create (v 3)

Vorbind despre „lucruri care nu se văd” (Evrei 11:1), credința ne arată realitatea creației divine prin porunca lui Dumnezeu. Expresia "ce se văd" nu a fost făcută din ceea ce era vizibil, este fără îndoială, confuză pentru urechile noastre. O modalitate mai simplă de a spune acest lucru ar putea fi „astfel încât ceea ce vedem s-a făcut din ceea ce nu vedem”. Ceea ce vedem nu este totul! Microscopul și telescopul dezvăluie lucruri care nu sunt vizibile cu ochiul liber. Cu toate acestea, aceste realități ne afectează viața. Și mai mult, există realități spirituale care nu sunt mai puțin importante. Chiar dacă rămân nevăzute cu ochi fizici, prin credința noastră în dovezile consemnate în Scriptură știm că sunt acolo.

II. Exemple de credință (v 4-8)

A. Abel (v4)

Abel este prima dintre cele 18 persoane Biblice citate pe nume în Evrei 11. Jertfa mai bună a lui Abel este menționată ca dovadă că era neprihănit, dar ne întrebăm de ce a fost mai bună. Relatarea uciderii lui Abel în Geneza 4 oferă foarte puține detalii. Nu spune nimic despre faptul că jertfa lui Abel este mai bună. Poate că sacrificiul lui Abel demonstrează că „cei drepecți vor trăi prin credință”.

B. Enoh (v 5-6)

Cartea Geneza dedică doar câteva propoziții scurte lui Enoh. Totuși, a fost suficient ca scriitorul cărții Evrei să vadă o mare semnificație în ceea ce se spune acolo. Relatarea din Geneza notează doar că Enoh „a umblat cu Dumnezeu” și „apoi nu s-a mai văzut pentru ca l-a luat Dumnezeu” (Geneza 5:22, 24). Scriitorul cărții Evrei ne oferă o licărire: a fost plăcut lui Dumnezeu (Evrei 11: 6). Faptul că Enoh a fost plăcut lui Dumnezeu l-a adus pe scriitor la acest principiu general: fără credință este imposibil să-i fi pe plac lui Dumnezeu.

C. Noe (v 7)

O semnificație importantă este cea din versetul 1, credința în lucrurile care nu se văd (Evrei 11:1). Încrederea lui Noe în Dumnezeu cu privire la lucrurile pe care Noe nu le-a putut vedea încă este într-adevăr esența credinței. Acea credință l-a determinat să acționeze. Frica sfântă de aici ar trebui înțeleasă ca venerație față de Dumnezeu (1 Petru 1:17)

D. Avraam (v 8)

Avraam a fost chemat la o misiune specială. Dumnezeu ne cheamă să avem încredere în El și să urmăm direcțiile sale. S-ar putea să nu fim chemați niciodată să mergem în deșert așa cum a fost Avraam, dar vom fi chemați la multe lucruri pe care nu le putem anticipa sau imagina. Ești gata să ai încredere în Dumnezeu chiar și atunci când nu poți vedea linia de sosire sau nu ești (încă) dotat cu resursele pentru a ajunge acolo?

III. Ținta Credinței (v 13-16)

A. Promisiuni pe care nu le-au văzut (v 13)

Discuția despre Avraam și Sara că au trăit prin credință până când au murit înseamnă că au rămas fideli până la sfârșitul vieții lor. Acești oameni credincioși au murit fără să fi văzut niciodată roadele muncii lor - cu alte cuvinte, verificarea credinței lor. Toate acestea sunt greu de imaginat în lumea noastră nerăbdătoare care așteaptă o satisfacție instantanee și rezultate rapide. Dar acești străini și călători pe pământ (1 Petru 2:11) vorbesc însă în acest sens, chiar dacă sunt de mult decedați.

B În căutarea unei patrii (v 14-15)

Credința i-a îndrumat pe acești eroi înainte, în timp ce căutau o țară care nu era încă vizibilă pentru ei. Dorul de casă pentru țara pe care o părăsiseră ar fi devenit un obstacol în calea concentrării lor asupra țării mai bune, iniți ar fi dorit să se întorcă înapoi (Numeri 14: 4; Luca 9:62). Ar fi fost ușor pentru oricare dintre părinții lui Israel, având în vedere riscurile și provocările cu care s-au confruntat, să se fi întors la confortul relativ al „casei”.

C. Patria Cerească pregătită de Dumnezeu (v 16)

”Mai bună” este un cuvânt cheie în toată scrisoarea către Evrei. Într-adevăr, din cele 19 folosiri ale cuvântului grecesc din Noul Testament, 13 apar în această carte. Chiar dacă acești eroi ai credinței nu au putut încă să o vadă, ei și-au recunoscut superioritatea destinației prin acțiunile lor. Toate acestea au fost un model pentru poporul din timpul scriitorului. Dacă și-ar orienta dorințele către o patrie cerească, ar găsi acolo pe Adevăratul și Viul Dumnezeu - cel căruia nu îi este rusine să fie numit Dumnezeul lor, care le-a pregătit un oraș, un loc permanent de odihnă (Evrei 4).

Concluzii

Apostolul Pavel a scris „Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos”(1 Corinteni 11:1). Uneori nesocotim rolul imitației în maturitatea spirituală. Poate că nu vă simțiți suficient de încrezători de a-i invita pe alții să folosească viața noastră ca model pentru propria ucenicie. Nu ar fi asta o îngâmfare? Pavel nu a văzut așa și nici ceilalți ucenici(1 Petru 5:3). Cu toții ne putem gândi la alții - păstori, învățători de școală duminicală, membrii Bisericii - care au fost influenți în a ne învăța și a ne modela în viața credinței. Și noi suntem chemați să trăim în așa fel încât să ne putem adăuga numele pe lista „cel neprihănit va trăi prin credință” (Evrei 10:38).

Ce trebuie să memorăm: *Credincioșii caută țara lui Dumnezeu.*